

det Resultat, der nu foreligger fra Landstingets Side, er det, der nu bydes de danske Landarbejdere, kun Stene for Brød. I Tilslutning til de andre Talere maa jeg udtale min Forundring over, at Landstinget kunde komme til et saadant Resultat, og naar jeg opkaster Spørgsmaalet, hvad Aarsagen er dertil, kan jeg kun finde Svaret deri, at der i Landstinget sidder alt for mange Mænd, der paa Grund af deres Fødsel færdes oppe paa Højderne af Samfundet, saa at de ikke kunne se, hvad der rører sig nede paa den jævne Slette i Folkets brede Lag, og derfor slet ikke vide, hvordan Folket i sin store Helhed har det. Hvis vi gaa ud fra den Forudsætning, at de, som have vist Velvilje over for denne Reform, ere de Folk, der bevæge sig i Befolkningens brede Lag, hvilken Stand og Stilling de end indtage i Samfundet, medens de, som stille sig derimod og kun ville yde lidet eller intet, ere de Folk, som holde sig fornemt borte fra de brede Lag i Befolkningen, tror jeg, at der kun kan findes faa Undtagelser fra denne Regel. Jeg vil i alt Fald som andre Talere hævde, at jeg ikke kan nøjes med, hvad der her bydes. Jeg vil ikke kunne gaa med til en Reform som denne, fordi det staar klart for mig, at der her bydes Landarbejderne saa godt som intet. Jeg har dog som andre Talere det Haab, at der skal kunne naas noget mere; men idet jeg udtaler dette Haab, kan jeg ikke lade være med i Tanken at løbe henved et Aar tilbage til det Tidspunkt, da der foregik en Forandring i Regeringen. Vi mindes jo alle, at det var en anden Regering, vi havde at forhandle med i Fjor, og jeg kan for mit Vedkommende ikke opdage, at det med Hensyn til denne Reform var nogen heldig Forandring, der da foregik i Regeringen. Jeg er sikker paa, at hvis den foregaaende Regering skulde have forelagt dette Lovforslag, vilde det ikke være blevet forelagt med de Bemærkninger, hvormed det nu er blevet forelagt, og hvorved der til en vis Grad er blevet anvist Landstinget den Vej, det skulde gaa. Nu har jeg nok hørt her af den højtærede Minister, at Regeringen paa væsentlige Punkter har taget Afstand fra Landstingets Opfattelse, og derfor vil jeg bringe min Tak; men naar Regeringen selv forelægger et Lovforslag, hvorom den erklærer, at den paa flere væsentlige Punkter nærer Betænkelighed ved, hvad der er vedtaget af Folketinget, siges der dermed til Landstinget: I maa forandre noget paa disse væsentlige Punkter. Desværre vidste Landstinget alt for godt,

hvilke Punkter det var, Regeringen ønskede forandrede. Jeg kan, som sagt, ikke frikende Regeringen for at bære en Del af Skylden for, at Lovforslaget er blevet saa magert, som det er; men paa den anden Side skal jeg anerkende de Udtalelser, der faldt fra den højtærede Minister om, at han for sit Vedkommende vilde være rede til at virke hen til, at der kom noget ud af det. Hvorvidt det vil kunne lykkes at naa et saadant bedre Resultat, er noget, som Fremtiden vil vise, men jeg vil rigtignok haabe, at den højtærede Minister vil lægge sin betydningsfulde Indflydelse i Vægtskaalen til Fordel for, hvad Folketinget har vedtaget i Stedet for nærmest at stille sig paa Landstingets Side, thi skal det sidste blive Tilfældet, vil jeg kunne komme til at beklage, at vi have faaet netop denne Forandring i Regeringen, siden vi sidst havde dette Forslag fremme. Jeg skal ikke gaa synderligt ind paa selve Forslaget, det have allerede foregaaende Talere gjort, og jeg ser derfor ikke nogen Grund for mig til at gentage det. Jeg skal kun udtale, at naar det er blevet sagt oppe i Landstinget, at der kun kan gives saa lidt, fordi vi skulle forsøge os frem, spørger jeg: hvorfor vilde de Herrer ikke give mere til et saadant Forsøg, og tro De virkelig, at det kan gøres for, hvad De her byde? Det ærede Medlem, der nylig talte, fremdrog med Rette, at man ved kun at lægge et saadant Hus i hver Kommune ikke vilde faa nogen synderlig stor Vejledning, som man kunde bygge videre paa i Fremtiden. Skulde der virkelig gives en saadan Vejledning, maatte man i alt Fald have noget mere at se paa. Der er blevet talt saa meget om, at der her skulde gøres et Forsøg, og jeg ved, at man i Landstinget har sagt, at man ikke kunde være vis paa, at det vilde være til Gavn for Landarbejderne; men jeg kommer saa tilbage til det Spørgsmaal: hvorledes kunne de vide, at det ikke vil blive til Gavn? Det kunne de kun udtale, fordi de se paa Landarbejderne fra et alt for fjernt Standpunkt; men vi andre, som bevæge os i Landarbejdernes Kredse, ere ikke i Tvivl om, at det vil være til Fordel for dem. Vi ere fuldt forvissede om, at hvad vi vedtog her i Fjor, vil, kan og skal blive til Fordel for dem, for saa vidt det bliver udført efter den Maalestok, vi ønske, og der er mange, som have det samme Syn paa den Sag, som jeg. Naar vi udtale dette, er det, fordi vi have gjort os bekendte med Landarbejdernes Forhold og vide, hvilken For-